

עלו בי הנפש

נה הידיעות האחרונות מארץ הקודש, ישר מפי נציגיה המוסמכים ביותר:

ישראל הפכה מדינת-משטרה. מי שפותח בה את הפה ומתח ביקורת על מעשי השלטון, שנועדו לשעבד את העולם הערבי כולו, נזרק ישר למרתף-העינויים של הגסטאפו היהודי.

מי שפותח את הפה, מחוסל.

הגל הפאשיסטי שהציף את המדינה כולה, גרף עימו גם את שוחרי-השלום של אתמול. ייתכן שאלה עשו אי-פעם, בעבר הרחוק, איזשהם מעשים טובים. אבל כיום הם פאשיסטים לכל דבר, עבדים נרצעים של השליטים שוחרי-הטרף.

בכל מדינת-סדרם זו, אין אלא שלושה-ארכי-צדיקים.

אלה נמלטו על נפשם, דקה אחת לפני שהקלגסים לכדו אותם ברישתם. במסע-הרפתקות עוצר-נשימה הגיעו אל חוף מיבסחים, אי-שם בין מיטעת להיקפול בפאריס וכיכר טראפאלגאר בלונדון.

וכל הרוצה לשמוע יותר על בגידת שוחרי השלום בישראל, ועל מעשי הגסטאפו היהודי, יכול לפגוש שם.

★ ★ ★

יש לא אמר את הדברים בדיוק כך. אבל הם נאמרו במילים אחרות.

מסתובבים עתה באירופה כמה פליטי-חרב ישראליים, נרדפים פוליטיים אומללים, המוכנים לחרף את נפשם ולגלות את האמת האיומה על ישראל.

אנשים כמו שמעון צבר, קאריקטוריסט בעל עבר מגוון בבית-ר, מקיי, העולם הזה והארץ, צייר בשם ניסן, שהולא מזה הרבה-הרבה שנים שוכן-קבע בקפה סלקט, בשדרות מונטפארנאס בפאריס. ועקיבא אור, האידיאלוג הראשי של קבוצת מצפן, שפרשה ממק"י.

מזה חודשים רבים אני רואה את מעשיהם בסלידה גוברת והולכת, אך התאפקתי מלכתוב על כך.

עתה, בסיורי האחרון בחייל-ארק, ניכחתי לדעת כי הנזק שהם מביאים מחייב תגובה ברורה וחד-משמעית.

★ ★ ★

בה נקדים ונפרט למה אין אנחנו מתנגדים. אין אנחנו מתנגדים לזכותו של אדם להשמיע את הדיעה המרגיזה והבלתי-פופולארית ביותר, כאוות נפשו.

על זכות זו אנחנו מוכנים ליהרג, פשוטו כמשמעו.

לא איכפת לי שקיימת בארץ קבוצה התובעת נסיגה-ללא-תנאי של צה"ל מהשטחים המוחזקים, בלי שלום וכלי-הסדר-דיביטחון.

להיפך, אני שמח שגם דיעה זו נשמעת ברמה ומוצגת לעיני הציבור — אם בצורה רצינית, מפי אישיות כמו הפרופסור ישעיהו ליבוביץ חריף-הלשון, אם בצורה חסודה, מפי אנשי רק"ח וקבוצת מצפן הקטנה.

כידוע, איני שותף לדיעה זו. אני סבור שאילו נתקבלה, היתה מביאה אסון. אני שמח כי אותה קבוצת מצפן פרשה בעוד מועד מן התנועה שאני מייצג אותה בכנסת, ובכך איפשרה לתנועה זו לנקוט — לפני המלחמה ואחריה — עמדה המשלבת את תודעת-הביטחון הנחושה עם שאיפת-שלום מעשית ובלתי-מתפשרת.

אבל בחברה דמוקרטית, טוב שנשמעות כל הדיעות האפשריות, כדי שהציבור הנאור יוכל לשקול את כולה, זו מול זו, ולהגיע לבסוף להכרעה אחראית.

לכן לא איכפת לי ששמונת מפגיני-הקבע, המהווים את קבוצת מצפן, יפגינו כאוות נפשם (והייתי מאחל להם שגם בבית-המשפט יתנהגו באומץ-הלב הדרוש לייצוג דיעה כזאת, והצטערת לי שמוע שאין זה כך). לא איכפת לי אפילו שהם מלכלכים את הקירות בסיסמות של „הלאה הכיבוש“ (אם כי הייתי מבקש שיצמצמו פעולה זו לתלאיבי המכוערת, תחת להשחית את ירושלים הנהדרת).

ובכן, לא על כך הוויכוח. מי שיש לו דיעה, שישמיע אותה בישראל, ויילחם עליה בישי-

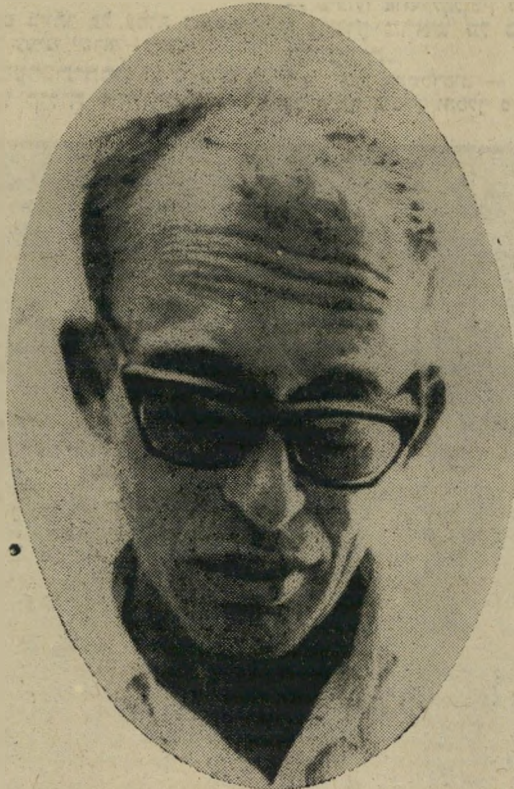
ראל, ויעשה לה נפשות, במדינת-ישראל.

★ ★ ★

ם אין אנחנו נמנים עם אותם האומרים „מותר למתוח ביקורת בתוך הארץ, אך אסור למתוח ביקורת באיוני הגויים.“

זוהי גישת הגטו, ואנו פוסלים אותה בכל לב. אין זה בריא למדינה שהיא מופיעה, כלפי חוץ, כמונוליט טוטאליטארי, מדינה של שר-חוץ אחד, השקפה אחת וקול אחד. כי זה מזכיר קצת מיסטר של „ריץ אחד, עם אחד, מנהיג אחד.“

אנו מדינה דמוקרטית. יכולים אנחנו להתגאות בעולם בכך שיש בה דיעות שונות על כל עניין, וגם על מדיניות-החוץ. אין כל רע בכך שחוגים שונים ישמיעו את דיעותיהם

שמעון צבר

גם בחו"ל, ויקיימו מגע עם חוגים דומים בחו"ל. בסופו של דבר תצא המדינה, וגם מדינת-החוץ נשכרת מכך.

ובכן, גם על כך אין ויכוח. מי שיש לו דיעה, ומסוגל להשמיעה בחו"ל, תבוא עליו הברכה.

★ ★ ★

ם כן, מדוע מעוררים בנו האדונים הנ"ל סלידה וגר על נפש, זעם ורתיעה?

לא מפני שאיננו מסכימים לדיעותיהם, ואף לא מפני שהם משימעים אותן בחו"ל. אלא מפני שהם שקרנים.

מפני שהם שארלאטאנים.

מפני שהם בונים לעצמם קאריירה שכולה מבוססת על כוזב והעמדות-פנים.

מפני שהם, בסך-הכל, עלובי-חיים המעמידים פני גיבורים, עריקים בזויים המעמידים פני לוחמים.

★ ★ ★

י זוהי האמת הפשוטה: שום דבר אינו מפרע לאדונים צבר, אור ושות' לחזור לארץ זו ולהילחם בה על דיעותיהם.

הם לא יושלכו לכלא. איש לא יעקור את ציפורניהם במרתף-העינויים. הם יכולים לפעול כאן כמיטב כישורונם, במידה שיש כוה. אין זו מלאכה קלה, כמובן — אבל

ממתי תובע לעצמו מהפכן חיי נוחיות, משכורת של מנכ"ל ממשלתי עם חופשה שנתית ופיצוי-פיטורים?

המאבק על ישראל יוכרע בישראל. יותר מזה: בישראל יוכרע המרחב כולה, ואולי אף הצלת העולם ממלחמה גרעינית.

כאן שדה-הקרב, כאן יש להיאבק. אינו זכות יש למישהו, המפספט על שלום, ועל התנגדות לסיפוחים, ועל העמידה נגד הפאשיזם הישראלי — לנטוש את המערכה כאן, ולעבור לגישיות-הסטודנטים רחוקת-האח"ש שיש של לונדון ופאריס?

אינו זכות יש לאדם כזה לנצל את תמימותם של שוחרי-חופש זרים, המגלים אהדה טיבעית לנרדפים פוליטיים, ול-הופיע אצלם במסווה של נרדפים?

אינו חוצפה תהומית היא להסתובב בין נרדפים אמיתיים — לוחמים אמיתיים מיוון ומרספרה, מדרום-אפריקה ומבראזיל — ולהתיימר להיות כמותם, פליטים ממכוניה-העינויים?

★ ★ ★

לזו היה המדובר רק בכך, ניחא. אם רוצה שמעון צבר להיות בווהר של נרדף, ולהיות גיבורן של מסרי-בות-קוסטיל סלון-קומוניסטיות או סלון-מאואיסטיות, זה עניינו הפרטי.

זה פתטי, אבל אין בכך להפריע לאיש. אולם כדי להצליח בכך, נאלצים אנשים אלה לעשות מעשים של בגידה.

איני מתכוון ל„בגידה במדינה“. איני אוהב להשתמש בניר מוק זה. כי הוא נורא, בהודמנות זו או אחרת, בפני כל מי שאינו הולך בתלם. מוטב שניוהר בשימוש בו.

אבל יש בגידה גרוועה יותר: הבגידה בשלום. אני טוען כי אנשים אלה, למען תועלתם האנוכית הפרטית, כדי לחטוף קצת הנאה וקצת פירסומה, מחבלים באופן שיטתי וזדוני בסיכויי השלום במרחב.

★ ★ ★

דום כל, מפני שהם עושים את מלאכתם של אויבי-השלום המושבעים ביותר בעולם הערבי.

ושוב: אני מתנגד לכל דרישה לסתום את הפה של מישהו, מפני שהוא „מספק חומר לאויבי“. כל אחד מאיתנו, המתח ביקורת על מדיניות הממשלה, מספק חומר לאויבי. כל אחד מאיתנו מצוטט ומנוצל לא פעם על-ידי שופרות-התעמולה עויינים. (לא מכבר קרא השגריר הסורי, באוזני חברי מועצת-הביטחון של האו"ם, כמה עמודים מתוך סיפרי, שיצא לאחורונה באמריקה).

זהו מחיר הדמוקרטיה. הצורך החיוני בביקורת נשגב עותר מכל ניצול-לרעה על-ידי אויבי.

אך מכאן מרחק רב לתעמולת-שקף, המעי-מידה את כל המציאות בארץ ובשטחים-המוחזקים לפני ראוי עקום, שתוצאתה היחידה היא אספקת תחמושת לעלוניה-השיטתה של אויבי-ישראל הקיצוניים ביותר בעולם הערבי.

★ ★ ★

שרות זה ליסודות הרעים ביותר בעולם הערבי מחבל, כמובן, ביסודות הטובים ביותר בו.

מאז מלחמת-ששת-הימים התחזקו בארצות-ערב המגמות המתקרבות, תוך לבטים קשים, אל רעיון השלום. אין הן גלויות על-פני השטח, אך כל הבקיא בענייני המרחב, כל מי שאונו כרוייה לרחשי-לבו הכמוסים, עוקב בצפייה וב-תקוה אחרי עליית כוחות-שלום אלה.

כל קיומם תלוי בידיעה כי יש בישראל כר חות-שלום חשוכים, העתידים להתגבר ולנצח בתוך ישראל, כרגע שהציבור הישראלי יחוש במגמות-השלום הערביות.

והנה באים צבר ושות' ואומרים לערבים אלה: לא דובים ולא יער. אין כוחות-שלום בישראל. אותם גופים ואישים הנראים לכם כאנשי-שלום — אינם אלא פאשיסטים מוסווים, משרתים וסוכנים של מדינה שוחרת-כיבושים. לא מדיניות ממשלת-ישראל פסולה, ולא המיטר הקיים בישראל פסול, אלא ישראל פסולה כל כולה, ואין בה אף צדיק אחד, וזולת קבוצת שותי-הקוסטיליים בלונדון.

זוהי מלאכת-זדון, שריפה של גשרים אשר לבנייתם הקרשנו שנים של חיינו, בעבודה סבי-לנית, לעיתים שוברת לב.